

Posudek vedoucího bakalářské práce

Autor práce (jméno a příjmení)	Kristýna ZÍMOVÁ
Název práce	Věřitelské orgány a jejich role v insolvenční
Název a typ studijního programu	Hospodářská politika a správa / Bakalářský
Fakulta / katedra	Ekonomická fakulta / KPH
Vedoucí práce	Strnad Zdeněk, JUDr. Ing. Ph.D.
Autor posudku	JUDr. Ing. Zdeněk Strnad, Ph.D.

Hodnocení práce

1. Logická struktura práce 1.5
2. Naplnění cíle práce 2.5
3. Metodický postup 2.5
4. Hodnocení teoretického a/nebo praktického přínosu práce 3.0
5. Práce s literaturou 2.5
6. Formální stránka 1.5
7. Vlastní přínos studenta k řešené problematice 2.5
8. Kontrola plagiátorství (výsledek) **negativní**

Závěr

Hodnocení práce známkou: **velmi dobře**

Doporučuji práci k obhajobě: **ANO**

Otázky pro diskusi a poznámky

Kritické poznámky a celkový přínos, celková hodnota práce

Insolvenční řízení bývá někdy označováno jako „kolektivní exekuce“, z čehož je patrné, že úloha věřitelů je v něm klíčová. Věřitelé – jako rozhodující procesní subjekty a zároveň účastníci řízení vykonávají svůj vliv na řízení především skrze tzv. věřitelské orgány (schůzi věřitelů, věřitelský výbor, popř. zástupce věřitelů). Z tohoto důvodu považuji volbu tématu za aktuální. O to více ve světle aktuálních legislativních aktivit (tzv. „akreditační novela“ - zákon č. 64/2017 Sb. účinný od 1. 7. 2017; tzv. „oddlužovací novela“ – sněmovní tisk 1030).

Po formální stránce nemám k práci výhrady – drobné formulační nepřesnosti (zejména překlepy) jsou spíše výjimečné a v práci nepůsobí rušivě (dovoluji si poukázat jen na jediný případ, a to na straně 22 – „Oddlužení je...pro osoby, které nejsou schopni (!) platit...a dostali (!) se až do úpadku.“). Rozsah práce je úměrný danému druhu závěrečné práce. Uvítal bych snad jen, pokud by v práci byl rovněž uveden seznam použitých zkratk. Příléhavější by mohla být rovněž citace právních předpisů: zaprvé se domnívám, že použité právní předpisy by si bývaly zasloužily vyčlenění ze Seznamu použitých zdrojů, zadruhé pak při citování z právních předpisů bývá zvykem odkazovat až na konkrétní ustanovení (§, odstavec, písmeno apod.) toho kterého právního předpisu. Forma citace samotného právního předpisu má rovněž svoji obvyklou podobu [srov. např. již jen klíčový insolvenční zákon v Seznamu použitých zdrojů na straně 65 – správná citace:

„Zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů“ + internetový zdroj]. Není také zřejmé, proč jsou některé zdroje zopakovány ještě v poznámkách pod čarou – srov. např. poznámka pod čarou č. 9, č. 17, č. 18 a č. 19. Práce s uvozovkami je rovněž minimálně nejednotná – na počátku citací či slov se střídají zcela nahodile uvozovky dole a uvozovky nahoře – např. s. 4 (“Insolvenční právo”), s. 8 (“Úpadek a jeho způsoby řešení”), s. 30 (“Průběh insolvenčního řízení”), jinak řečeno varianty uvozovek dvojitých („“) s typem uvozovek užívaných zejména v angličtině (“ ”), což se obecně považuje za nesprávné. Přes výše uvedené ale jazyková úroveň práce vyhovuje formálním požadavkům, které jsou běžně kladeny na tento druh prací. Považuji ji proto z tohoto hlediska za vyhovující.

Struktura práce odpovídá zvolenému tématu. Bakalářská práce je (včetně úvodu a závěru) rozčleněna do 5 kapitol s řadou podkapitol a oddílů a dále má i přílohovou část, v níž autorka mj. prezentuje některá typová věřitelská podání. Na teoretickou část s vymezením základního insolvenčního pojmosloví formou rešerše související odborné literatury (i když nikoliv vyčerpávající) a představení vlastní metodologie práce navazuje praktická část spočívající jednak ve zhodnocení (byť opět stručném a spíše popisném s absencí rozsáhlejších vlastních úvah autorky samotné) role věřitelských orgánů v insolvenčním řízení, jednak v poměrně přínosné a jistě zajímavé a čtivé analýze statistických dat o našich insolvencích v uplynulých bezmála 10 letech (neporozuměl jsem jen Grafu 4 na straně 45, byť jeho textový popis je jasný).

Přestože chápu výlučné zaměření práce na české insolvenční řízení, alespoň okrajový exkurs minimálně do českému právu „příbuzným“ zahraničním právním úpravám (Rakousko, Německo), kdy především druhá z citovaných právních oblastí byla (a stále je) silným inspiračním zdrojem pro naše insolvenční právo, by nebyla v tomto případě od věci.

Naopak za mimořádně aktuální považuji upozornění na změny vyvolané tzv. akreditační novelou od 1. 7. 2017 (č. 64/2017 Sb.) v rámci kapitoly týkající se naší současné insolvenční praxe (4.9.).

Otázky nebo témata pro diskusi před komisí

Je skutečně jediným cílem věřitelů vždy jen snaha uspokojit své přihlášené pohledávky, jak o tom autorka píše na straně 12? Nechť se autorka vyjádří, jak v tomto kontextu vnímá pojem „společný zájem věřitelů“?

Pokud autorka tvrdí, že hlasovací lístek nemůže věřitel využít, pokud to zákon výslovně zakazuje (s. 26), mohla by uvést nějaký takový příklad?

Jaký je další postup, pokud si věřitelé ve věřitelském výboru nezvolí ze svého středu předsedu sami?

Mohla by autorka ve stručnosti shrnout hlavní změny v postavení věřitelských orgánů v insolvenčním řízení po 1. 7. 2017 a sdělit i svůj vlastní postoj k těmto změnám? Domníváte se, že české insolvenční právo je spíše pro-věřitelské nebo pro-dlužnické? Mění na tom něco akreditační novela účinná od 1.7.2017? A změnila by něco uvažovaná „oddlužovací novela“ - sněmovní tisk 1030?